

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2016. október 30.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HIT ÉS ÉLET

Énekek: 234,1; 238,1-8; 276,4; 438,3-4; 446

Lekció: Róma 4,9-21

Alapige: Habakuk 2,4b
... az igaz pedig a hite által él.

Imádkozzunk!

Áldunk, Urunk, hogy nemcsak teremtő Istenünként szólíhattunk meg az énekekben az előbb, hanem úgy is: Édesatyánk!

Bár tudjuk az igéből, hogy a teremtés alapján is téged láthatnánk meg, és téged láthatna meg az ember mindenütt, mint az egész csodálatos teremtett világ mögött, mint alkotó, mint hatalmas Úr vagy jelen, mégis köszönjük, hogy nekünk úgy is kijelentetted magad, és Jézus Krisztusban felhatalmaztál arra, hogy Atyánknak szólíthassunk meg.

Így közeledjünk hozzád, drága Urunk, ezen a mai reggelen is. Így boruljunk le együtt a kegyelem királyi széke előtt, járulván oda hittel és bizalommal. Olyan gyermeki bizalommal, amely felnéz az Atyára, és amely tudja, hogy mind jó, amit tesz, és akihez a szeretet szálai kapcsolnak bennünket.

Köszönjük, hogy mindez lehetséges lett, mert akik befogadták Őt, Jézus Krisztust, hatalmat kaptak arra, hogy Isten gyermekei, fiai legyenek.

Ennek a nagy ajándéknak a tudatában szeretnénk ma is hallgatni az igét, dicsérni téged a megváltásért, és majd az úrvacsorai közösségben együtt is megvallani hálánkat, elkötelezni és odaszánni az egész életünket neked, Urunk.

Megvalljuk, hogy méltatlanok is vagyunk és érdeemtelenek is ajándékkodra. Mindazokra a kiváltságokra, amelyek Jézus Krisztusban lettek a mieink.

Megvalljuk, Urunk, hogy azért énekeltünk az előbb erről, hogy te irgalmas Isten vagy. Késedelmes a haragra és nagy kegyelmű.

Köszönjük, hogy kedveztél életünknek, aminek jele, hogy a mai reggelen is felkelhettünk és felkelt a nap ma is.

Áldunk, Urunk, és kérünk, hogy jelenléteddel szentelj meg minket, szenteld meg gondolatainkat, érzéseinket, indulatainkat és engedd, hogy míg igédre figyelünk, vegyen bennünk épületet a hit, remény és szeretet.

Krisztusért kérünk, Urunk, hallgass meg.

Ámen.

Igehirdetés

A reformáció ünnepe előtt most már harmadik vasárnap figyelünk ennek a rövid igének az annál gazdagabb üzenetére.

Első vasárnap láttuk, amikor ez az ige szólt, hogy milyen alapja a hívő ember életének az Isten ígéje. Megáll az Istennek erős fundamentuma.

Aztán láttuk azt is, hogy mit jelent hit által élni, és itt nem is olvastam fel, akkor a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetének sok-sok igéjét, amelyek közül sok úgy kezdődik: Hit által... és jön az, hogy kik és mit cselekedtek hit által. Vagyis, hogy akik hitben éltek, akiknek élő hitük volt, mi következett abból. Mert a hitet és életet Isten nem választja szét. Ebben az igében sem, és meggyőződésem, hogy a mi életünkben sem.

Ez az ige nekünk azért is nagyon kedves, mert Luther ezt fedezte fel, ezt találta meg, vagy Isten így tette a szeme elé, az értelme és szíve elé ezt az ígét, amikor kereste a bocsánat, az irgalom Istenét, a haragvó, az ítélő, a számonkérő, a piros szőnyeg elé állító, bennünket felelősségre vonó Isten helyett.

Meggyőződésem, és ma reggel arra gondoltam, hogy elmondom nektek is: bizonyos vagyok benne, hogy a reformációt nem Luther indította el. Bár lehet, hogy így mondják, vagy így fogják mondani a jövőre még inkább. Én egészen bizonyos vagyok benne, hogy a reformációt Isten ígéje indította el. Hiszen nem Lutherről olvassuk, hogy élő és ható, hanem az ígéről. Nem Lutherről olvassuk, hogy „Isten ereje minden hívőnek üdvösségére”, hanem az evangéliumról olvassuk, hogy az evangélium az Isten hatalma és ereje minden hívőnek üdvösségére.

Hadd mondjak el egy történetet, ami a héten a kezembe került és nekem átadott dolgozatban olvastam.

Amikor a Sárospatak reformációja történt az 1530-as években, akkor két ferences-rendi szerzetes: az egyik Sztárai Mihály, akinek először felragyogott a Krisztus, aztán a másik: Kopácsi István, sokat beszélgettek egymással. Amikor Sztárai egészen bizonyos lett, hogy hit által üdvözülni az ember, ingyen, Isten kegyelméből, akkor odafordult Kopácsihoz és azt mondta: „sequere, Kopácsi” (kövess, Kopácsi). Ez a Kopácsi István lett a Sárospataki Református gyülekezet első lelkipásztora.

Nekem meggyőződésem, hogy Sztárai nem a maga követésére szólította fel: kövess, Kopácsi! Hanem arra szólította fel, hogy kövesse azt a hitet, amelyet érdemes, amelyet lehet, és amelyet kell követni.

Ezért ezen a mai alkalmon nézzük meg, hogy milyen akkor az a hit, amit érdemes, amit lehet követni, amire az ige figyelmeztet bennünket: kövessétek hitüket! Nem azt mondja: kövessétek őket, embereket, hanem azt mondja: kövessétek az ő hitüket. Azt a hitet érdemes követni, amely Isten szentjeiben, elhívottjaiban és választottaiban a Lélek ajándékeként jelen van. Azt a hitet érdemes követni, érdemes vizsgálni: milyen akkor az a hit?

Érdemes a mi hitünket is így megvizsgálni. Vajon igaz hitem van-e a Krisztusban? Amikor valaki hozzánk fordul kérdésével, mint akár az előbb említett Kopácsi István Sztáraihoz, akkor nekünk is tudni kell a feleletet, hogy mi is az a hit, amiből élet fakad. Mi az a hit, amely elválaszthatatlan az élettől? És nemcsak a lelki élettől, hanem a mi mindennapos életünktől, a mi hétköznapi életünktől is elválaszthatatlannak kell lennie.

Először is a hitről ennek az igének az alapján is le kell szögeznünk: a hitnek mindig személyesnek kell lennie. Azt mondja: „Az igaz az ő hite által él” — még csak nem is azt olvassuk az igében: hit által, hanem az *ő hite* által él. Mert a hit vagy az enyém személyesen, vagy számomra nem sokat jelent, és nem sokat ér. Hogy más hisz, abból én nem profitálok semmit, az engem nem fog megtartani. De az igazat az ő hite tartja meg — mondja Isten igéje.

Ezért ennek a hitnek személyesnek kell lennie. Megint hadd hozzam olyan örömmel: amikor a hitvallást megírták és felteszik az írók, hogy mi az igaz hit, és miután leírják a definíciót, hozzáírnak egy nagyon szép mondatot: Isten nekem is bűnbocsánatot, örök életet ajándékoz ingyen kegyelméből. Ki akarták fejezni azt, hogy a hit nem definíció, nem fogalom, nem egy képlet, nem egy bibliai szabály, nem egy teológiai üzenet, hanem a hit az én személyes ajándékom az élő Istentől.

Éppen ezért azt mondja: a hit személyes. Ugyanakkor az egész Szentírás alapján ne felejtsük el, hogy a hit mindig közösségi hit is. Éppen ezért a következő kérdésben, amikor megkérdezik: mit szükséges a keresztyén embernek hinni? A felelet így hangzik: mindazt, amit nekünk az evangélium ígér. — Ez a szó nekem nagyon hangsúlyos lett: amit *nekünk* az evangélium ígér.

Azt akarták kifejezni, hogy a hit önmagában tulajdonképpen csak úgy működik, ha a közösség egy tagjaként vagyok jelen az Isten gyülekezetében és az Isten egyházában. Ezért a hit mindig közösségi hit is.

Pál apostol úgy fejti ki a 2Korinthus 4,13-ban ezt: „hittem, azért szóltam, hiszünk, és azért szólunk.” — Ugye milyen szépen van egymás mellett? Mert a hit, ha személyes, akkor mindig integrálja az embert a közösségbe. A hívő ember éppen fut a közösségbe, a gyülekezetbe. Rohan a gyülekezetbe. Nem vakarózva, nem unottan, nem muszájból és nem kényszerből.

Olyan hálás vagyok azért, hogy egy élő gyülekezetben konfirmáltam és töltöttem a fiatal éveimet. Mindig hálásan emlékszem arra, hogy én, mint gyermek, hiszen egy 10-12 éves ember az még gyermek, milyen örömmel futottam, és milyen örömmel rohantam, pedig a gyülekezettől én laktam fizikailag a legtávolabb. Nekem volt a legnehezebb odamenni. Mindig irigyeltem azt: jó annak, aki a templom mellett lakik, mert az csak át- és haza sétál.

Szóval a hit integrál, bevon, beiktat a gyülekezet közösségébe. De mondok egy csúnya szót is, amit a mai fülnek nagyon nehéz hallani: az igaz hit az szeparál is. Tudniillik — megint hadd hozzam a Kátéból, amikor megkérdezik: Hisznek-e azok is, akik üdvösségüket máshol keresik? A felelet az: nem, sőt valójában megtagadják az egyetlen Megváltót és Üdvözítőt, noha dicsekednek vele.

Nem kell nekünk ettől a szótól félni, hogy az igaz hit elválaszt engem azoktól, akiknek sajnos, nincs igaz hitük. Ezt azért kell kiemelnem és azért tartom fontosnak elmondanom, mert ma találkozom olyanokkal, akik azt mondják: ó, hát, aki

Buddhában hisz, az is hisz... És a buddhizmus nagyon terjed ma Magyarországon. Az emberek nagyon fogékonyak, — itt a mi területünkben is. Az emberek nagyon fogékonyak a meditációra, a misztikára, mindarra, amit a keleti vallások hoznak. És hajlamosak vagyunk azt mondani: az is hit. Sőt ilyeneket is hallunk: mindegy, miben hisz, csak higgyen valamiben.

Nem mindegy, hogy valakinek egy valódi aranylánc van a nyakában, vagy csak egy bizsu. Érték szempontjából mindegy az? Ugye, nem mindegy. Mert csak úgy látszik, mintha arany lenne, de ha bemegyünk egy ékszerészhez és megmondjuk neki: nézze már meg ezt a láncot, akkor azt mondja: ha rá fog tenni egy 500-ast, azt elviszik, de a láncot otthagyják, mert nem ér semmit.

Éppen ezért nézzük meg, mit mond Isten igéje arról, hogy mi az az igaz hit, amit Isten ajándékba ad az embernek, amin állunk, ami az életünknek az alapja, amivel megragadom Krisztust.

Valaki így mondta: úgy kell megragadni hittel Krisztust, mintha senki más nem lenne ezen a világon, akibe kapaszkodhatnánk. — Csodálatos mondat: úgy kell megragadni az én hitemmel Krisztust, mintha senki más nem lenne ezen a világon, akibe kapaszkodhatnánk. Mintha a fuldoklónak semmi más esélye nem lenne, csak ha megfogja azt a mentőövet, amit utána dobnak, mert mást nem tud megfogni, másba nem tud belekapaszkodni, más nem tudja megtartani az életét. Így kell nekünk: mintha csak Krisztusba tudnánk kapaszkodni.

Először is azt mondja a Szentírás, hogy a hit igaznak tartja azt, amit Isten az Ő igéje által kijelentett nekünk. A hit igaznak tartás: amit Isten kijelentett nekünk az igében, azt én igaznak tartom.

Figyeljük meg, hogy a hitetlen ember, ha találkozunk ilyennel, mindig azt fogja mondani, ha Istenről van szó: az Istennek követelményei vannak velünk szemben. Mert míg az ember meg nem ismeri a Bibliát, a Szentírást, addig úgy fog gondolkodni, hogy az Istennek követelményei vannak.

A fiatalok szokták kérdezni, hogy ha én hívő leszek, akkor ezt sem szabad, azt sem szabad, a harmadik sem szabad... Ide sem mehetek, azt sem csinálhatom? Mert Istennek követelményei vannak.

A hívő ember azonban a Bibliában boldogan fedezi fel, hogy az Istennek nem követelményei vannak elsősorban, hanem ígéretei a számunkra. Csak úgy ömlenek az ígérek.

Spurgeon írt egy ilyen könyvet: Isten ígéreteinek tárháza. Minden napra egy ígélet. Lehetett volna minden napra tízet is, csak ő 365-öt szedett össze. A hívő ember azt mondja: Isten nem követel tőlem. Isten nem azt akarja, hogy én mit adjak neki, hanem arról beszél, hogy Ő mit adott nekem. Amikor arról beszél Pál, hogy adta magát a mi bűneinkért. Most, hogy úrvacsora van, azért emelem ezt az ígét ki. Isten nem követel valamit, Isten nem parancsol valamit, hanem Isten ajánl neked valamit: ezen az úton lehetsz boldog, ezen az úton lehetsz élő ember.

Milyen nagy dolog, amikor megérti az ember. Éppen ezért nem az a kérdés, hogy valaki ismeri-e a Szentírást, hanem az a kérdés, hogy mit ismert meg a Szentírásban.

Az ismeret azt jelenti a számunkra, hogy az igaz hit nem pusztán érzelmi dolog. Az nem egy buzgóság, nem egy fellángolás. Az igaz hit nem azt jelenti, hogy rá-

foghatják arra, aki hisz: ó, ez egy rajongó! Ó, ez egy mindenféle irányra, mindenféle ide-s-tova hányó tanításra engedő lélek. Az igaz hit azt jelenti: van egy ismeretem.

Sokáig gondolkoztam azon: vajon helyes-e ez a kifejezés: hittanóra. Valahol úgy írták éppen ezért: vallásóra. Ne azt mondjuk hittan, mert a hitet nem lehet tanulni. Aztán megláttam, hogy jó ez a kifejezés: hittan, mert igaz ugyan, hogy a hitet nem lehet tanulni, de azt, hogy mit higgyek, azt igenis tanulni kell! És önmagában a Szentírás nem jelent hitet, csak a Szentlélek által való kijelentése a Szentírásnak, arra szép példa a szerecsen komornyik története. Olvassa a Szentírást, ott van a kezében, ott van a drága tekerecs, az Ézsaiás 53. Az Isten szenvedő szolgájáról, Krisztusról, a Bárányról. És azt mondja neki Filep: Érted-e, amit olvasol? — Hát hogyan érthetném?

Látjátok, a Szentírás olvasása önmagában nem ad hitet. De Filep felül a szerkére mellé, és az Írásnak ebből a helyéből kiindulva hirdette neki a Krisztust. És amikor a vízhez érnek, akkor megkeresztelkedik, mert már érti. — Ez a döntő és ez a fontos, hogy nekem a Szentírás a Szentlélek által élővé kell, hogy váljon, üzenetté kell, hogy váljon az ige.

Nem tudom, hogy kitartóan tanulmányozod-e az igét, hogy addig innen fel nem állok, addig el nem megyek, addig le nem teszem, amíg meg nem értem, amíg Isten Szentlelke meg nem világítja nekem.

Ezért mondom: nem is Luther találta meg az igét, hanem az ige találta meg Luthert. Bizonyára ő is ismerte az igét, csak nem tudta, hogy miről szól az ige, hogy „az igaz az ő hite által él”. Éppen ezért viszont a hit a hitvallásunk szerint nemcsak ismeret, hanem szívbeli bizalom. Így fogalmazták meg: szívbeli bizalom. Tudniillik azért szívbeli, mert az ember egész belső életének a dolga. Vagyis amit Isten kijelentett, arra bizalommal kell felelnünk. Isten kijelent valamit, és arra az ember felel. Nem tud máshogy felelni, csak bizalommal. Nem általánosságban tartom igaznak, amit az ige kijelent, hanem a bizalom azt jelenti: magamra vonatkoztatom.

Van egy ilyen lelki ének: Nekem szól az ige... Nemcsak az, hogy szól az ige, hanem az, amikor el tudod mondani: nekem szól az ige. Szívbeli bizalom. Vagyis az, hogy ha az ige beszél megváltásról, akkor azt tudom mondani: ez az én megváltásomnak is az alapja. Amikor az ige beszél üdvösségről, akkor azt tudom mondani: ez az én üdvösségem is, én is így üdvözültem. Nekem is így van örök életem a Krisztusban.

Az ige tehát ismeret és bizalom.

Ott van Ábrahám története. Jól ismeritek. Milyen csodálatos, hogy Ábrahámot Isten megszólítja, és azt mondja a Zsidó levél: elindult, nem tudva, hova megy. Azért mert nemcsak ismerete volt Ábrahámnak, hanem volt bizalma is a felé az Isten felé, aki neki is szólt, és aki ígéretet adott. Volt bizalma magát rábízni erre az Istenre, és elindul, nem tudva, hova megy.

Ha ma a buszmegállóban vagy villamosmegállóban megszólítanánk valakit: hova megy, és azt mondaná: nem tudom. Azt hiszem, azt gondolnánk: valami nem stimmel... Esetleg hívnánk az orvost vagy a megfelelő hatóságot, hogy gyámság alá kellene helyezni ezt az embert, mert nem tudta, hová megy.

Ábrahám is gyámság alá helyeztetett — az Isten gyámsága alá. Neki volt a legcsodálatosabb gyámja, az élő szent Isten. És elindult, nem tudva, hová megy.

Vagy a János 11-ben, amikor Jézus elmegy Bethániába, és kijön elé Márta, van ott egy beszélgetés. Márta számot ad a tudásáról, az ismeretéről. „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon.” És mit mond neki Jézus? „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Hiszed-é ezt? — Tudniillik van ismereted, de nincs szívbéli bizalmod énfelém, hogy mindez, ami történik, az bennem realizálódik. Hogy a feltámadás és az élet én magam vagyok. Én vagyok az élő Isten, aki voltam, vagyok, leszek... Királyok Királya és uraknak, Ura. Hiszed-é ezt?

Azért fontos ez, hogy tisztázzuk: bizony ez az élő hit, amikor nem azt hiszem, ami nekem tetszik, vagy nem azt, amit el tudok hinni... Én ilyenekkel is találkoztam, akik azt mondták: na, ezt éppen el tudom hinni. De aztán a következő tételre már azt mondták: hát, ez azért magas nekem, ezt nem tudom elhinni. Vagy olyanokkal is találkoztam, akik azt mondták: én mindent elhiszek, csak... és akkor jött egy tétel a Bibliából, amire azt mondták: de azt nem tudom elhinni. Például a feltámadás... Az egészen nehéz dolog a hit számára is.

Pedig a hit azt jelenti: mindazt elhiszem, amit nekem az evangélium ígér. És itt evangélium alatt az egész Szentírást értették a mi eleink, és érthetjük mi is. Evangélium alatt Isten teljes kijelentését. Mindazt elhiszem, amit Isten kijelentett, és amit Isten mondott. Mert a hit elfogadja és megragadja az isteni igazság teljes rendszerét, mely Jézus Krisztus személyében és munkájában lett feltárva.

Ezért Isten elénk adja, hogy a hit és az élet összetartozik. Így is szoktuk mondani: hitélet. Vagyis nemcsak arról van szó, hogy el kell hinnem, amit Isten mond, hanem arról, hogy cselekedni is kell azt, amit Isten mondott.

Joó Sándor lelkipásztornak sok jó hasonlata volt, de az egyiket hadd mondjam el most. Lehet, hogy vannak itt, akik esetleg még élőben hallották. Ő azt írja az egyik helyen: A hívő ember ahhoz az újsághoz hasonlít, amelynek nem külön van gazdasági rovata, mint a napilapoknak, hetilapoknak, de mellette van hitéleti rovat is. Azt mondta Joó Sándor: a hívő olyan újság, aminek csak hitéleti rovata van. És ezen belül vannak a gazdasági, politikai, stb. rovatok vagy említések, ténykedések.

Micsoda nagyszerű hasonlat, mert sokan a hitet így képzelik el. Hallottam olyanokat, akik azt mondták: hinni a templomban kell. Vagyis hinni addig kell, amíg a templomban vagyunk. Amikor nem vagyunk ott, akkor már nem kell annyira hinni.

Ez a mi nagy bajunk sokszor, higgyétek el, hogy nekünk van egy hitéleti rovatunk, amelyet igyekszünk többé-kevésbé precízen, szigorúan megélni, de aztán azt mondjuk: a gazdasági rovatunkba, Úr Jézus, azért ne legyen nagy beleszólásod. Ott már, köszönjük, nem kell. A sportrovatba vagy szabadidő rovatba, ott ne jelenj meg annyira. Azt már mi csináljuk, mi intézzük. Mi tudjuk, hogy kell csinálni.

A hit akkor élő hit, és akkor igaz hit, ha annak csak hitéleti rovata van. Nem mondja, hogy életének melyik része függ a hitétől, hanem életének minden része a hitétől függ. Ezt jelenti: hit által élni. Nem azt mondja: életemnek egy része függ az Istentől vagy az Ő igéjétől.

Hite által él, tehát az élete alakítása a hitétől függ. Vagyis, ha valaki életét nem Istennek tetszően akarja alakítani, akkor van-e ott hit? Éppen ezért a hit azért élet, mert a hitünk az életünkben válik valósággá.

Jakab úgy mondja ezt: „Mutasd meg nekem a te hitedet a te cselekedeteidből.” Ott válik valósággá, hogy nekem van-e hitem. Úgy, ahogy az előbb említett hithősöknél. Nem azt mondja a Szentírás, milyen volt az ő hitük, milyen nagy volt az ő hitük. Ezt mondja a Zsidó 11: mi fakadt a hitükből.

Például az előbb említettem Ábrahámot, hogy hitt és elindult, nem tudva, hova megy. Vagy Noé, hitt az Istennek, és ezért hit által elkezdte építeni a bárkát. Ott vannak a többiek: József például, hogy hitt, és teteméről rendelkezett.

Olyan érdekes, hogy még a teteme is, még annak eltemetés-helye is Józsefnek hitkérdés volt. Ezt csak azért emeltem ki külön, mert sokszor azt mondjuk: jó, meghalok, hogy mi lesz velem, nem érdekel. De József azt mondja: ezzel is fejezték ki, hogy nekem nem itt van a hazám, nekem van egy rendelt helyem. Nekem van az Istentől adott ígéretem, és még a csontjaimat se hagyjátok itt ezen a földön, ahol pedig József igen magas beosztásban lévő ember volt. Ahol engem szerettek, ahol sikert sikerre halmoztam, ahol karriert csináltam. De hit által rendelkezett. Még a csontjaimat se hagyjátok itt, vigyétek, és majd otthon temessetek el. Még ez is a hitkategóriába tartozik, a hitélet-rovatba.

Jó lenne megnézni ezen a mai napon: igen, a reformáció akkor fog elindulni a szívedben, ha minden a hitélet-rovatba fog tartozni. A tanulás is a hitélet-rovatba fog tartozni. A szerelem is a hitélet-rovatba fog tartozni. A munkahelyem is a hitélet-rovatba fog tartozni. A szabadidőm is oda fog tartozni, a családom, a gyermeknevelésem is oda fog tartozni. A pénzbeosztásom is oda fog tartozni a hitélet-rovatba.

És ma, egy nappal a reformáció ünnepe előtt ezt vizsgáljuk meg: minden oda tartozik a hitélet-rovatba? Áldjad az Urat, hogyha Ő odasorolta már a szívedben. Tudom, hogy vannak itt sokan, akiknek odasorolta az Isten életük minden kérdéseit, akkor is, ha könnyeztek közben. De belátták, hogy az igaz hit által él.

Nemcsak ismeret, hanem bizalom. Az özvegyasszony, amikor bedobja a 2 fillért a perselybe, és Jézus szemben áll a persellyel, sokan sokat dobnak bele, mert ismerik az ígét.

Az özvegyasszony nekem azért tetszik ebben a bibliai történetben, mert nem az ismeretet emeli ki Krisztus, hanem a szívbeli bizalmat. Tudniillik, amikor az özvegyasszony bedobja a 2 fillért, azt jelentette, hogy nem tudja, holnap miből fog kenyeret venni. Ez volt minden vagyona. De mi van a szívében? Bizalom.

Mert az az Isten, aki megígérte igéjében, hogy nem lett kenyérkéregető az igaz, sem annak ivadáka, az Isten majd holnap gondoskodni fog az én kenyeremről.

Értjük, hogy ismeret és bizalom hogy tartozik egybe? Értjük, hogy mennyire kevés az ismeret, egy tárgyilagos tudás, ha nincs ott a szívnek a bizalma?

Befejezésül arra figyeljünk, hogy azért az ismeretben is van mindig bizalom, és a bizalomban is mindig van ismeret. Ezért nem lehet ezeket egymástól elválasztani.

Amikor Istent meg akarom ismerni, azt nem lehet csak egy bizalommal. Bizalommal kell járulnunk a kegyelem királyi székéhez. Amikor nekem valamilyen is-

meretem van, ha bizalmam van, azt is át kell haszna az ismeret, mert hogy bízom abban, akit nem ismerek?

Az igaz hite által él. Honnan van ez a hit? A Szentlélek gerjeszti a szívünkben az evangélium hirdetése által, és a sákramentumok által megerősíti. Itt volt Isten Szentlelke, hallottad az ígét, a sákramentum pedig megerősíti a hitet, mert a sákramentum olyan, mint a szemüveg, az egészséges embernek nincs szüksége szemüvegre, a vaknak megint nincs, de a gyengén látónak szüksége van, hogy jobban lásson.

Azért most legyen a mi hitünk számára a sákramentum ilyen szemüveggé, hogy jobban lássuk azt, amit Isten kijelent Krisztusról a Szentírásban, és legyen ilyen bizalommal, hogy jobban csodáljuk azt az irgalmat és szeretetet, mely a Golgotán égett értem és értünk.

Imádkozzunk!

Valóban igaz, Urunk, hogy a hit drága kincse örök és fő javunk. Kérünk, szembesíts azzal, hogy ezért nekünk ma reggel is a legdrágább kincsünk, amire úgy vigyázunk, amit igyekszünk gyarapítani, amit igyekszünk kamatoztatni, amiből naponként élhetünk, mint csodálatos mennyei tőkéből, vagy pedig a hit számunkra csak egy dolog a sok fontos dolog között, a mindennapi életvezetésünk, a mindennapi munkánk mellett, harcaink, küzdelmeink, perpatvaraink, érzéseink, indulataink, vagy éppen fájdalmunk közt csak néha megjelenik, vagy pedig betölti az életünket, odavisz hozzád, drága Urunk, ölelő karjaidba.

Kérünk, növeld bennünk, erősítsd bennünk hitünket, üdvösségünk eszközét.

Köszönjük, Urunk, hogy úgy rendelkezél, hogy hitet adsz. Kérünk, tápláld szívünkben és erősítsd meg ezt a hitet, hogy hitünknek legyenek gyümölcsei, cselekedetei, döntései, és hitben éljünk, hitben haljunk is majd meg.

Kérünk, Urunk, áldd meg életünket, szeretteinket, betegeinket, a gyászolókat. Kérünk, hogy egész gyülekezetükre áraszd ki megújító szeretetedet, kegyelmedet, járass bennünket az igazságban, szentségben, tisztaságban. Moss meg bennünket a te szent véredben, Urunk. Mert, ha te megtisztítasz, akkor tiszták leszünk.

Ámen.

Énekeljük a 446. dicséretet

1. Uram, bocsásd el népedet békével, Idvezítésed kívánt örömeivel,
Mert megtaláltuk, amit lelkünk kedvel, Megragadjuk hittel s nem bocsátjuk el;
Már ő miénk, mi vagyunk az övéi, Véle egy testek, java részesei.

2. Élünk e gyarló testben többé nem mi, Hú szerelmétől nem szakaszt el semmi.
Ó, Jézus, gyenge hitünket neveljed, Te magad lelkünk az égre emeljed,
Hogy így lelkünket az ég dicső vára Fogja be, annak örökös javára.